

Openingswoord Algemene Ledenvergadering VBBN

Dick Vunderink

Welkom aan: belangstellende leden en vertegenwoordigers van de subverenigingen.

Welkom aan de aanwezige ereleden: Henk van den Broek, Gerrit Henseler, Frans Janssen, Piet Muntjewerf en Jan Speelziek.

Welkom aan de aanwezige genodigden: ABTB dhr. Eric Blankert; ANI dhh. Dick van Houwelingen en Jan van der Waardt; ZLTO, dhr. Jan Beekman en de LLTB wordt gelukgewenst met hun 75-jarig-jubileum, Marleen Boerjan; Romée van der Zee; Prof. Frans Jacobs en de KVIB dhr. DeWaele.

Het lijkt mij goed dat ik u vooraf op de hoogte breng van de stand van zaken van mijn gezondheid.

Op 8 maart jl. is de laatste van de zes overeengekomen chemokuren afgesloten en ik hoop dat mijn vitaliteit nu een stijgende lijn zal vertonen. Het waren bepaald geen leuke maanden, waarbij mijn energie gaandeweg afnam. Vooral de laatste twee kuren hakten erin. Op zich is het gunstig dat de kuur in de winter plaatsvond, zodat ik nu hoop te kunnen profiteren van een mooie zomer.

Nogmaals dank voor de vele brieven en kaarten die ik ontving en die ons veel goed hebben gedaan.

Wij staan aan het begin van een belangrijke vergadering. Enkele nieuwe bestuursleden waaronder de nieuwe voorzitter. Verder een aantal beleidszaken die te maken hebben met een steeds groeiende zelfstandigheid van de bijenhouderij. Ik vind dat een positieve ontwikkeling, zoals ik u meerdere malen heb laten weten.

Jos Plaizier en ik hebben afgesproken dat ik na de opening de voorzittersfunctie zal overdragen. Ik hoop later nog een korte terugblik te kunnen geven op mijn negen jaren. Ik besluit de opening met de traditie om aan het begin van de vergadering een ogenblik stil te staan bij de leden die ons in het afgelopen jaar zijn ontvallen. Daaronder waren imkers die gewoon genoten van hun bijen, maar ook weer leden die zich hebben ingezet voor hun plaatselijke of voor de landelijke vereniging.

Ik verzoek u op te staan om hen en andere overledenen die in onze gedachten voortleven, te gedenken. Ik dank u.

Overdracht voorzitterschap

Ik ga nu over tot de overdracht van het voorzitterschap. Eerst een enkel woord tot het HB.

Het klinkt wat melodramatisch, maar ik heb me steeds veilig gevoeld in het HB. En dat is belangrijk voor mij. Om vertrouwen te ontvangen. Dat gaf mij de ruimte tot initiatieven en soms te grote voortvarendheid. Ik zeg dat tot de collega's van het begin en van het huidige HB. Ik zeg jullie daarvoor allen dank. Ik denk alleen maar terug aan fijne teams die wij vormden.

Ik heb ook de fout gemaakt om te veel zelf te willen doen, zodat er wel eens met enige ergernis gezegd werd: 'Dick doet het toch wel' en dat activeert de anderen natuurlijk niet. Dit spijt mij en ik geloof dat ik de laatste jaren mijn leven heb verbeterd. Zo ja, dan is dat opnieuw een bevestiging dat ouderen wel degelijk kunnen leren. Alleen minder uit een boekje.

Kenmerkend voor de sfeer was ook mijn samenwerking met Catherine Reker. Wij waren rivalen bij de voorzittersverkiezing, ik kandidaat namens het HB en zij namens Drenthe. Ik vind het nog steeds verbazend, hoe wij vervolgens elkaar vonden, de handen ineensloegen, en eendrachtig aan het werk gingen. Zij als brutale netwerk-ontwikkelaar, en samen om aan die nieuwe contacten inhoud te geven. Ik bewaar daar heel goede herinneringen aan.

Ik denk ook nog even aan de bemoediging van Roel ten Klei bij de eerste kennismaking: 'Man, waar begin je aan!', maar ik heb van hem en de anderen van het Bijenhuis veel steun ontvangen.

Ik wil ook Jos en het HB bijzonder danken voor de wijze waarop zij mijn afwezigheid in het laatste jaar hebben opgevangen.

Ik geef de voorzittershamer met evenveel vertrouwen over aan Jos Plaizier en betrek daarin de overige HB-leden. Ik wens hen veel wijsheid en succes en evenveel genoeg als ik eraan heb beleefd.

Ik roep u allen op Jos en het bestuur te steunen zoals u dat mij hebt gedaan.

Dankwoord voor Dick Vunderink, 23 maart 2002

Door Jos Plaizier

Dick, allereerst wil ik je feliciteren met je Koninklijke Onderscheiding. De VBBN heeft eindelijk weer een 'ridder'.

Een blik in de zaal met op de voorgrond Mw. Vunderink (L) met twee dochters. Foto's R.H. ten Klei.

Vervolgens wil ik je namens de VBBN bedanken voor negen jaar voorzitterschap. Je was de tiende voorzitter van de VBBN sinds haar oprichting in 1897. Je voorgangers waren: de heer Dinger, Baron de Grancy, Jonkheer de Jong van Beek, dhr. Wigman, dhr. Van der Flier, dhr. Ebginge Wubben, Ridder van Rappard, dhr. Jan Speelziek en dhr. Piet Muntjewerf.

In deze reeks heb je jouw plaats gevonden en de belangen van de VBBN behartigd.

We hebben het er samen wel eens over gehad. Deze lange historie is een steun. Je bevindt je in een lange reeks illustere voorgangers. Het is ook een last, een extra verantwoordelijkheid naar de idealen en inspanningen van je voorgangers. Daar moet je rekening mee houden; je kunt als het ware niet met een schone lei beginnen.

Je hebt dat wel eens geïllustreerd door te wijzen op een van jouw voorgangers: Ridder van Rappard, die met zijn 40-jarig voorzitterschap en zijn nogal autoritaire trekjes de cultuur van de VBBN zodanig bepaalde, dat het voorzitterschap van Jan Speelziek en Piet Muntjewerf nodig waren om dat enigszins aan de tijd aan te passen en te moderniseren. Naar mijn mening heb jij dat proces afgerond.

Door jouw deskundigheid en door jouw persoon is de sfeer binnen de VBBN duidelijk verbeterd en aan de actualiteit aangepast. Door jouw deskundigheid kregen we een groepsstructuur waarbij met regelmaat de besturen van de 14 Groepen in Nederland overleggen in Wageningen over het lopende en toekomstige beleid. Door jouw persoon ontstond een open sfeer, waarbij bestuurders een meer realistisch beeld kregen van het werk van het Hoofdbestuur en van de leden van het Hoofdbestuur.

Daarmee bereikte je een decentraal bestuur dat open stond voor initiatieven van onderop en dat goed communiceerde met de achterban. In de organisatie is het al lang bekend dat een centraal, autoritair bestuur bij de achterban leidt tot passiviteit. Men wacht op instructies en initiatieven van boven. Een decentraal, open bestuur leidt tot dynamiek. Mensen identificeren zich met het bestuur en voelen zich uitgenodigd met initiatieven en positieve kritiek te komen. Ik constateer dat de zuinigheid in de relatie imkers en hoofdbestuur weg is.

De VBBN is jou daar dankbaar voor en het inspireert mij om op deze weg voort te gaan.

Ik wil nog iets zeggen over jouw persoon als voorzitter

Als ik met mensen spreek over de voorzitter van de VBBN, valt mij op dat vrijwel altijd jouw integriteit wordt genoemd. Mensen vertrouwen je en jouw benadering van mensen is altijd respectvol en serieus. Jij bent geen bestuurder van slimme strategische spelletjes en handige opzetjes. Jij bleef de inhoud zoeken en argumenteren. Daarmee was je soms ook kwetsbaar en ik zag dat je daar wel eens onder leed. Je bent geen uitslover, Dick. Je werkte keihard aan de taken waarvan je vond dat je die moest doen. Delegeren van taken naar anderen was niet je sterkste kant en dat betekende dat je heel veel tijd aan de VBBN kwijt was. Je zei tegen mij dat het voorzitterschap al gauw 2,5 dag per week vereiste. Ik heb je het afgelopen half jaar vervangen en ik kan u meedelen dat Dick's schatting aan de zuinige kant was: Dick is geen uitslover.

Je stond voor je keuzes en daar was natuurlijk allereerst de keuze om dit werk als vrijwilliger te gaan doen en niet elders een betaald adviseurschap of iets dergelijks op je te nemen. Wij zijn je daar dankbaar voor, al was het alleen al omdat organisaties als de VBBN, zoals vele andere organisaties in Nederland, uitsluitend kunnen functioneren dank zij bestuurders als jij, die zich als vrijwilliger daarvoor inzetten.

Dick, je neemt afscheid en je bent ziek. Daar zijn we allemaal van onder de indruk.

Ik zou graag willen dat je nog lang bij ons bent. Al is het maar vanwege mijn eigenbelang dat ik graag van je ervaringen en inzichten gebruik wil blijven maken. Maar voor alles wens ik je sterkte de komende tijd en veel geluk. Want het is zoals de dichter schrijft: Geluk is tenslotte in het reine komen met je eigen demonen. Veel sterkte en succes daarmee.

Tenslotte hebben we ook nog een cadeautje voor je. Jouw maandelijks column: 'Uit de PC van de voorzitter' was naar mijn gevoel zeer bepalend voor de communicatie van Wageningen met de imkers. Die column verscheen vanaf jouw aantreden als aankomend voorzitter, november 1992 tot en met maart 2002 (afgelopen week verscheen Bijen met daarin jouw laatste column). Je schreef daarin altijd gevoelig. Altijd serieus met een oog voor de zorgen en verwachtingen van imkers. Uit reacties die we binnenkregen bleek dat dit de imkers aansprak en dat zij dat waardeerden. We hebben jouw columns die gedurende de negen jaar van jouw voorzitterschap maandelijks in Bijen verschenen, gebundeld en die willen we jou aanbieden als afscheidscadeau.

Ook voor alle aanwezigen hier ligt een exemplaar klaar.

H. Kamphuis, burgemeester van Amstelveen

Afscheidsspeech D. Vunderink

Dick Vunderink

Ik dank de burgemeester van Amstelveen voor de koninklijke onderscheiding en dat hij zelf de moeite heeft genomen naar Wageningen te komen om deze uit te reiken.

Tevens dank ik het HB dat de onderscheiding heeft aangevraagd.

Dank aan HB voor de bundeling van mijn 'Uit de PC van de voorzitter', die een goede indruk geeft van wat er allemaal gebeurde en hoe mijn gedachten ook veranderden. Ik wil nu nog een terugblik werpen op de afgelopen negen jaar.

Het begon met een gesprek op een bankje op het Bijenpark van Amsterdam waar Piet Muntjewerf mij polste of ik wellicht zijn opvolger wilde worden. Toen een selectiegesprek met Piet en Gerrit Henseler en desondanks ging

ik vrijwel onvoorbereid het avontuur tegemoet. Ik ben achteraf stomverbaasd geweest over wat ik over de bijenhouderij niet wist, maar wel had kunnen weten. Dat heeft me opnieuw erg bewust gemaakt van het feit dat wij alleen die informatie tot ons nemen, die voor ons op dat moment belangrijk is. De rest gaat het ene oog in en het andere uit. En zo had ik tot dan geleefd als 90% van de imkers. Een belangrijke aanwijzing voor het toekomstige PR-beleid.

Ik moest betalen met enkele flinke koude douches. Plotseling voor functies geplaatst, waarvan ik het bestaan niet eens bevroedde zoals Bedrijfsraad en

Landbouwschap, voelde ik me als de kat in het vreemde pakhuis. Maar met het opsnuiven van de belangrijke geuren vonden kat en Vunderink geleidelijk hun weg.

• Ik heb de wind mee gehad door de voorziet die Piet Muntjewerf had gegeven voor de nieuwe bestuursstructuur. Goed, ik heb op mijn eerste ALV de acceptatie moeten verwerven, maar daarna heb ik ook de vruchten mogen plukken. Ik stel dat mede door deze structuur en het wegvallen van het gekissebis over wie nu eigenlijk de besluiten neemt, de grondhouding van de bestuurders van de diverse lagen is ontwikkeld naar één van constructief meedenken. Bovendien is het groepsbestuur een kweekplaats voor hoger kader. Het zou mij niet verbazen als de opvolger van Wieb Top straks constateert dat dit de belangrijkste

Dat wij binnenkort een bijdrage aan de bijengezondheid moeten geven, is in het geheel niet onredelijk. Elke hondenliefhebber zal jaloers zijn op het beperkte bedrag.

Met meebetalen kun je meteen ook meepraten. En dat lag vroeger niet altijd voor de hand. Ik wijs alleen al op de winst die ons dat bij het bijenteeltonderwijs heeft opgeleverd.

Natuurlijk blijven wij de overheid wijzen op de beperkingen van een vereniging in vergelijking met commerciële bedrijfssectoren als kippen- of varkenshouderij en kan er soms alleen sprake zijn van meebetalen.

En natuurlijk blijven wij wijzen op het maatschappelijk belang van de bestuivingsfunctie van de bijen bij economische en ecologische gewassen.

• Dan de viering in 1997 van het 100-jarig jubileum met het boek van Wieb Top en het huzarenstukje van de CD-rom, waaraan de naam van Henk van den Broek blijft verbonden. Het is een waagstuk geweest met het gekke verschijnsel dat we er 2.500 verkochten in Nederland en de verkoop van de viertalige versie in het buitenland zwaar tegenviel. Maar we hebben er een pracht CD-rom aan overgehouden.

• Ik kan natuurlijk niet voorbijgaan aan de fusiebesprekingen. Uiteraard had ik net als mijn voorgangers de ambitie om de vijf organisaties tot één sterk geheel te brengen. Wel, dat succes is nog uitgebleven. Ik vind dat teleurstellend omdat we zo hoog noodzakelijk een fris en vernieuwend beeld van de bijenhouderij moeten tonen.

Ik ben ook teleurgesteld in de geringe waardering van de andere organisaties voor het werk van de VBBN voor de Bedrijfsraad.

Het is vanzelfsprekend dat de VBBN het meeste doet in het belang van de totale bijenhouderij. Ik durf te stellen dat ik daarin een onevenredig grote steen heb bijgedragen. Dat was natuurlijk ook in het VBBN-belang.

Wat mij heeft teleurgesteld in de andere organisaties is, dat zij desondanks voortdurend wijzen op de dominantie van de VBBN. Zonder dat zij zich realiseren dat zij, dankzij de grote bijdrage aan de Bedrijfsraad van en op kosten van de VBBN, in staat waren hun zelfstandigheid te bewaren. Een enkele bestuurder heb ik horen zeggen: 'het is gênant hoe wij vegeteren op de VBBN', maar het aantal van dergelijke realisten is kennelijk klein.

Alleen al door de getalsverhoudingen zullen de VBBN-ers in een combinatie de boventoon voeren. Is dat opnieuw bedreigend of zullen de leden van de andere organisaties daarvan weer profiteren met vernieuwingen en daadkracht waaraan zij begrijpelijkerwijs onvoldoende toekwamen. Ik sluit nu voor mezelf een periode af waaraan ik fijne herinneringen zal bewaren. Het betekende in zekere zin het opbouwen van een nieuwe loopbaan in een vrijwel onbekend terrein, waarin ik veel heb geleerd, maar waarin ik ook veel kwijt kon van eerdere ervaringen. Het is voor mij een voorrecht dat ik deze bijdrage aan de VBBN heb kunnen geven. Ik dank u voor veel vertrouwen dat ik van u ontvang. Ik stel wel dat het een wijs besluit is geweest de maximale termijn op negen jaar te stellen. Het waren intensieve jaren.

Een 'geridderde' Dick Vunderink

verandering is geweest in mijn bestuursperiode. Ik zie echter één tegengant. U laat het HB zijn eigen vacatures vervullen. De laatste jaren ontvingen wij geen enkele voordracht of zelfs suggestie van de verenigingen. Dat riekt naar gemakzucht.

• Een tweede belangrijke verandering is geweest dat we geleidelijk afscheid hebben genomen van de subsidie-cultuur. In het begin ontmoette ik nog veel de houding van 'wij zijn wel nuttig, maar ook zielig en zijn afhankelijk van de financiële hulp van de overheid'. Wel, die hulp is vrijwel opgedroogd en wij staan grotendeels op eigen benen en dat gaat ons prima af. Het is voor elk individu en elke organisatie bevrijdend om op eigen benen te staan.